

РЕШЕНИЕ

№ 144

гр. Перник, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Нина М. Коритарова

при участието на секретаря Д. Ст. Д.

като разгледа докладваното от Нина М. Коритарова Гражданско дело №
20221720101217 по описа за 2022 година

Образувано е по искова молба с вх. № 5049/15.03.2022 г., уточнена с молба с вх. № 8219/21.04.2022 г., подадена от Ц. И. Я., В. З. Я., В. З. М., чрез процесуалния представител адв. П. Н., срещу Б. К. К. и М. И. Я., с която са предявени следните обективно и кумулативно съединени искове:

1. За признаване за установено по отношение на Б. К. К., че всяка една от ищите Ц. И. Я., В. З. Я., В. З. М. придобили по силата на наследствено правоприемство от З. А. Я. по 1/ 18 идеална част от УПИ с площ от 1350 кв.м., за който е отреден парцел VIII-225 в кв. 23 по дворищно-регулационния план на с. Г. Б., при граници по скица: от изток- улица, от запад- парцел XV-218 и парцел XVI-217, от север- парцел VII-226, заедно с построената в имота жилищна сграда, застроена на площ от 71,60 кв.м. и заедно с паянтова постройка;
2. За признаване за установено по отношение на М. И. Я., че всяка една от ищите Ц. И. Я., В. З. Я., В. З. М. придобили по силата на наследствено правоприемство от З. А. Я. по 1/ 18 идеална част от гореописания УПИ, заедно с построената в имота жилищна сграда, застроена на площ от 71,60 кв.м. и заедно с паянтова постройка, и за осъждане на М. И. Я. да им предаде владението на притежаваните от тях идеални части;
3. искове срещу Б. К. К. и М. И. Я. за прогласяване на нищожността на постигнатата между Б. К. К. и М. И. Я. спогодба за делба на процесния УПИ, заедно с построената в имота жилищна сграда, застроена на площ от 71,60 кв.м. и заедно с паянтова постройка, одобрена с определение от 18.01.2016 г. по гр.д. № 7159/2014 г. на РС-Перник поради извършването на делбата без участието на ищите като съсобственици на имотите;
4. искове срещу М. И. Я. за прогласяване на нищожността на сключения договор за ипотека, обективиран в нотариален акт, вписан в Служба по вписванията като акт № 141, том 1, дело № 1556 от 12.08.2016 г. по отношение на 1/ 6 идеална част от процесния УПИ, заедно с построената в имота жилищна сграда, застроена на площ от 71,60 кв.м. и заедно с паянтова постройка, поради учредяването на ипотека от несобственик;
5. искане за отмяна по реда на чл. 537, ал. 2, изр. 3 ГПК на нотариален акт за собственост на

недвижим имот, вписан в Служба по вписванията- гр. Перник, като акт № 169, том 4, дело № 421 от 17.03.2016 г.

Ишците твърдят, че по време на брака си техните общи с ответниците наследодатели К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова са придобили по давност и по силата на дворищна регулация собствеността върху процесния УПИ, за което са се легитимирали с нотариален акт за право на собственост върху недвижим имот, издаден на основание обстоятелствена проверка № 10, том IV, дело № 1010/1971 г., съставен на 12.06.1971 г., нотариален акт № 53, том IV, дело № 1100 от 29.06.1971 г. и нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по регулация № 121, том VII, дело № 3252 от 18.10.1994 г. Посочва се, че с нотариален акт за дарение със запазено вещно право на ползване, вписан в Службата по вписванията като акт № 129, том V, вх. рег. № 1590 от 16.05.2005 г. К. Я. М.ов е прехвърлил своята 1/ 2 идеална част от процесния УПИ, заедно с построената в имота жилищна сграда, застроена на площ от 71,60 кв.м. и заедно с паянтова постройка. Навеждат се доводи, че след смъртта на Л. Т. М.ова, починала на 06.11.2006 г., нейните наследници К. Я. М.ов, Б. К. К., И. К.ов Я. и З. А. Я. са придобили поравно нейната 1/ 2 идеална част от имота, като всеки от тях е придобил по 1/ 8 идеална част, а след смъртта на К. Я. М.ов, починал на 20.03.2007 г., неговите наследници Б. К. К., И. К.ов Я. и З. А. Я. са придобили неговата поравно- всеки по 1/ 24 идеална част. Твърди се, че с нотариален акт за покупко-продажба със запазено вещно право на ползване, вписан в Служба по вписванията като акт № 114, том 2, вх. № 512 от 01.03.2011 г. И. К.ов Я. е прехвърлил на М. И. Я.-К.а 1/ 4 идеална част от имота, но този договор няма вещно прехвърлителен ефект за 1/ 12 идеална част, тъй като според ишците прехвърлителят е притежавал само 1/ 6 идеална част от имота. Поради това ишците считат, че М. И. Я. е собственик само на 2 /3 идеални части от процесния недвижим имот. На следващо място ишците заявяват, че след смъртта на З. А. Я., починал на 24.09.2014 г., неговите наследници Ц. И. Я., В. З. Я., В. З. М. са придобили равни дялове от притежаваната от него 1/ 6 идеална част от процесния имот- всяка по 1/ 18 идеална част. Посочват, че с решение от 28.05.2015 г. по гр.д. № 7159/2014 г. на РС-Перник е било допуснато извършването на делба на процесния имот между Б. К. К. и М. И. Я. при делбени квоти- по 1/ 2 идеална част за всяка от съделителките. Твърдят, че с определение от 18.01.2016 г. по гр.д. № 7159/2014 г. на РС-Перник е била одобрена постигнатата между Б. К. К. и М. И. Я. спогодба за делба на процесния имот, като същият е бил поставен в индивидуален дял на М. И. Я., която се е задължила да заплати на Б. К. К. в срок от 20 дни сумата от 10000 лева за уравниване на дяловете. Сочи се, че въз основа на тази спогодба М. И. Я. се е снабдила с нотариален акт за собственост на недвижим имот, вписан в Служба по вписванията- гр. Перник, като акт № 169, том 4, дело № 421 от 17.03.2016 г., с който е била призната за собственик на имота, след което с нотариален акт, вписан в Служба по вписванията като акт № 141, том 1, дело № 1556 от 12.08.2016 г., е учредила 2 договорна ипотека върху целия имот в полза на „Юробанк България“ АД. Твърди се, че след делбата от 2016 г. М. И. Я. единствена владее процесния имот и пречи на останалите съсобственици да си служат с него съобразно техните права. По изложените съображения ишците молят предявените от тях искове да бъдат уважени. Претендират и присъждане на разноски. С молба с вх. № 8219/21.04.2022 г., подадена от Ц. И. Я., В. З. Я., В. З. М. ишците са уточнили, че искът за признаване на нищожност на сключения договор за ипотека е предявен само срещу М. И. Я., като правният им интерес произтича от това, че ишците не са дали съгласието си за учредяването на ипотека от М. И. Я. в полза на трето лице и при насочване на принудително изпълнение върху имота и негова евентуална публична продан, правата на ишците на собственост биха били засегнати.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил отговор на исковата молба, подаден от ответницата Б. К. К.. В него се твърди, че досега ишците не са предявявали претенции към наследството, оставено от К. Я.. Признава се, че К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова са биологични родители на наследодателя на ишците З. Я., но той е бил осиновен от брата на своя биологичен баща А. Я. и заради това във всичките си документи е записан като З. А. Я.. Ответницата счита, че документът за осиновяването е загубен или укрит, но осиновяването е било извършено законосъобразно. Поради това ответницата намира за недопустимо З. А. Я. посмъртно да бъде преименуван на З. К.ов Я..

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил и отговор на исковата молба, подаден от ответницата М. И. Я., чрез назначения особен представител адв. Я. С., с който исковете се оспорват като неоснователни и се моли да бъдат отхвърлени. Оспорва се качеството на наследник на З. А. Я. по отношение на наследодателите К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова с оглед разминаването на посоченото бащино име в акта за раждане и в удостоверенията за наследници. Поради това ответницата счита, че ишците не са съсобственици на процесния имот.

Съдът с определение по чл. 140 ГПК от 20.12.2022 г. е разпределил доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти, както следва:

По исковете с правна квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК:

В тежест на ишците е да докажат правния си интерес от предявяване на исковете, както и че са собственици на посочените от тях идеални части от процесния недвижим имот на твърдяното правно основание- наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация, като докажат, че са наследници на З. А. Я., който от своя страна е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, който са били собственици на имота по давност и дворищна регулация.

В тежест на ответницата е да докаже възражението си, че наследодателят на ишците З. А. Я. е бил осиновен от своя чичо А. Я., поради което не е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова.

По исковете с правна квалификация чл. 108 ЗС:

В тежест на ишците е да докажат, че са собственици на посочените от тях идеални части от процесния недвижим имот на твърдяното правно основание наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация, като докажат, че са наследници на З. А. Я., който от своя страна е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, който са били собственици на имота по давност и дворищна регулация. Ишците също така следва да докажат, че ответницата е установила фактическа власт върху имота, надхвърляща обема на нейните права от собствеността, и с това е нарушила владението на ишците върху притежаваните от тях идеални части.

В тежест на ответницата е да докаже, че е владяла целия имот на валидно правно основание.

По исковете с правна квалификация чл. 75, ал. 2 ЗН:

В тежест на ишците е да докажат, че твърденията си за нищожност на делбата, че е извършена без участие на някой от съсобствениците, като установят по делото претенциите си, че са собственици на посочените от тях идеални части от процесния недвижим имот на твърдяното правно основание- наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация, като докажат, че са наследници на З. А. Я., който от своя страна е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, който са били собственици на имота по давност и дворищна регулация.

По иска с правна квалификация чл. 26, ал. 1, вр. чл. 167, ал. 3 ЗЗД:

В тежест на ишците е да докажат предпоставките за нищожност на ипотека по отношение на 1/ 6 идеална част от имота, като установят, че същата е учредена от лице, което не е притежавало посочените идеални части от имота, и докажат, че те самите са били собственици на посочените идеални части от процесния недвижим имот на твърдяното правно основание- наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация, като докажат, че са наследници на З. А. Я., който от своя страна е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, който са били собственици на имота по давност и дворищна регулация.

По искане за отмяна по реда на чл. 537, ал. 2, изр. 3 ГПК на нотариален акт за собственост на недвижим имот, вписан в Служба по вписванията- гр. Перник, като акт № 169, том 4, дело № 421 от 17.03.2016 г. съдът с протоколно определение от 10.03.2023 г. е допълнил проекто-доклада си от 20.12.2022 г. и е разпределил доказателствената тежест като е указал на ответницата М. Я., че следва да установи правото си на собственост върху целия имот, тъй като тя се ползва от съставения констативен нотариален акт и следва да докаже своето придобивно основание.

Съдът с влязло в сила определение от 10.08.2023 г. е прекратил на основание чл. 233 ГПК поради направен отказ от иск производството, в частта по отношение на иска по чл. 26, ал. 4 ЗЗД във вр. с чл.167, ал. 3 ЗЗД за прогласяване на частична нищожност на договорната ипотека.

След съвкупен анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства съдът счита за безспорно установена следната фактическа обстановка:

К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова са придобили по давност и по силата на дворищна регулация собствеността върху процесния УПИ, за което са се легитимирали с нотариален акт за право на собственост върху недвижим имот, издаден на основание обстоятелствена проверка № 10, том IV, дело № 1010/1971 г., съставен на 12.06.1971 г., нотариален акт № 53, том IV, дело № 1100 от 29.06.1971 г. и нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по регулация № 121, том VII, дело № 3252 от 18.10.1994 г. С нотариален акт за дарение със запазено вещно право на ползване, вписан в Службата по вписванията като акт № 129, том V, вх. рег. № 1590 от 16.05.2005 г. К. Я. М.ов е прехвърлил своята 1/ 2 идеална част от процесния УПИ, заедно с построената в имота жилищна сграда, застроена на площ от 71,60 кв.м. и заедно с паянтова постройка на ответницата М. И. Я.-К.а. Л. Т. М.ова е починала на 06.11.2006 г., а К. Я. М.ов е починал на 20.03.2007 г., което се установява от представените по делото удостоверения за наследници на двамата.

С нотариален акт за покупко-продажба със запазено вещно право на ползване, вписан в Служба по вписванията като акт № 114, том 2, вх. № 512 от 01.03.2011 г. И. К.ов Я. е прехвърлил на М. И. Я.-К.а 1/ 4 идеална част от имота, като по този начин М. И. Я. става собственик на 3 /4 идеални части от процесния недвижим имот. Наследодателят на ишците З. А. Я. е починал на 24.09.2014 г., като от видно от представеното по делото удостоверение за наследници на същия неговите наследници са съпругата му Ц. И. Я., и двете му дъщери В. З. Я. и В. З. М.. С решение от 28.05.2015 г. по гр.д. № 7159/2014 г. на РС-Перник е било допуснато извършването на делба на процесния имот между Б. К. К. и М. И. Я. при делбени квоти- по 1/ 2 идеална част за всяка от съделителките. С определение от 18.01.2016 г. по гр.д. № 7159/2014 г. на РС-Перник е била одобрена постигнатата между Б. К. К. и М. И. Я. спогодба за делба на процесния имот, като същият е бил поставен в индивидуален дял на М. И. Я., която се е задължила да заплати на Б. К. К. в срок от 20 дни сумата от 10000 лева за уравниване на дяловете. Въз основа на тази спогодба М. И. Я. се е снабдила с нотариален акт за собственост на недвижим имот, вписан в Служба по вписванията- гр. Перник, като акт № 169, том 4, дело № 421 от 17.03.2016 г., с който е била призната за собственик на имота, след което с нотариален акт, вписан в Служба по вписванията като акт № 141, том 1, дело № 1556 от 12.08.2016 г., е учредила договорна ипотека върху целия имот в полза на „Юробанк България“ АД. След делбата от 2016 г. М. И. Я. единствена владее процесния имот и пречи на останалите съсобственици да си служат с него съобразно техните права.

Видно от представеното удостоверение за раждане наследодателят на ишците З. К.ов Я. е бил роден на 26.01.1941 г. като за негови родители са посочени Л. Т. М. и К. Я. М.ов. Удостоверението за раждане е било издадено на 31.07.1973 г. въз основа на акт за раждане № 6 от 31.01.1941 г. Видно от представеното удостоверение за идентичност на лице с различни имена З. А. Я. и З. К.ов Я. са едно и също лице. Видно от акт за раждане № 6 от 31.01.1941 г. З. К.ов Я. има за свои родители Л. Т. М. и К. Я. М.ов. Видно от представеното удостоверение за наследници А. Я. М.ов е починал на 17.09.1958 г., като има за свои наследници преживяла съпруга П. Б. Г., която е починала на 27.07.1982 г. и един син З. А. Я., който е починал на 24.09.2014 г. и тримата ищци са негови наследници. Видно от представеното удостоверение за съпруг/а и родствени връзки на К. Я. М.ов негови синове са И. К.ов Я. и З. А. Я., а негова дъщеря е Б. К. К.. Съгласно представеното писмо с вх. №6915/30.03.2023 г. на Главна Дирекция „Гражданска регистрация и административно правно обслужване“, Териториално звено „ГРАО“- гр. Перник З. А. Я. има за свои баща А. Я. М.ов и за своя майка П. Б. Г., които са починали. В удостоверението за наследници от 04.04.2023 г. са посочени като наследници на К. Я. М.ов, починал на 20.03.2007 г. две деца Б. К. К. и И. К.ов Я., който е починал на 25.02.2012 г. и е оставил за свои наследници

съпругата си И. К. И. и две деца – син М. И. Я. и дъщеря М. И. Я.. Видно от представеното удостоверение за наследници от 04.04.2023 г. на Л. Т. М.ова, починала на 06.11.2006 г. същата е оставила за свои наследници преживял съпруг К. Я. М.ов и две деца-Б. К. К. и И. К.ов Я., който е починал на 25.02.2012 г. и е оставил за свои наследници съпругата си И. К. И. и две деца – син М. И. Я. и дъщеря М. И. Я.. В представените удостоверения за наследници на К. Я. М.ов и на Л. Т. М.ова от 03.12.2021 г. освен тези наследници като техен наследник е посочен и З. А. Я., който е починал на 24.09.2014 г. и е наследодател на ишците.

Видно от представения официално заверен препис от Държавен вестник, бр. 89 от 18.04.1946 г. в неговия неофициален раздел е публикуван диспозитива на Определение №222 от 02.03.1946 г. по ч.гр.д. № 254/1946 г. на второ гражданско отделение на Софийски Областен съд, като същото е приложено по делото и от него се установява, че на основание чл. 43 от Закона за извънбрачните деца и осиновяванията е било допуснато осиновяването на З. К.ов Я. на 6 години от А. Я. М.ов и от П. А.ова Я..

Видно от представения Акт за женитба № 104 от 14.08.1960 г. П. А.ова Я. е сключила втори по ред граждански брак с друго лице и вече се е именувала П. Б. Г..

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел М. И. И. син на ишцата В. Я. и внук на ишцата Ц. Я. и починалия А. Я. процесната къща с двор не била достъпна, тъй като била оградена с вериги и катинари и била съседна на тяхната къща. Предполага, че катинарите на къщата ги е поставила ответницата М. Я.. Последните няколко години не бил живеел никой в къщата, а преди това през 2017 г. имотът бил отдаден под наем на италианец срещу 300 лв. на месец. Били правени опити от баба му и дядо му да влязат в имота, но били срещали физическата съпротива на М. Я. през 2018 г. Дядо му К. му бил разказвал, че имал уговорка с нея да го гледа докато бил жив и й бил преотстъпил дял от къщата, но впоследствие тя била изчезнала някъде, като била напуснала страната и била отишла да работи в чужбина. М. през 2017/2018 г. била заявявала пред съседни, че имотът бил нейн. Идвали съседни, които ги били молили да почистят имота и да го окосят. Те нямало как да влязат в имота, тъй като същият бил заключен с катинари. Майка му и баба му към момента нямали ключове от имота и нямали достъп до същия. Дъщерята на М. била правила сборки, но това се било случвало еднократно преди три-четири години. Предполага, че през 2017-2018 г. М. била в селото, но той лично не я бил виждал. През 2018-2019 г. бил живял наемателят в имота. Преди имотът през 2017 г. да бъде заграден не били възспирани да влизат в него. Заявява, че бил много близък с дядо му З., който го бил възпитавал, тъй като бил дете на разведени родители. Той му бил говорил за К. и Л. като за негови прабаба и працядо. З. се обръщал към тях като към негови родители. Свидетелят ги приемал за прабаба и працядо. Свидетелят не бил виждал ответницата М. Я., нито нейната майка да се грижи за дядо му К. и баба му Л. преди те да починат. Дядо му З. не му бил споменавал нищо за А., а бил знаел от баба му Л., че същият е брат на дядо му К.. П. му била жена, като била избягала и това също бил научил от баба му Л.. Бил виждал два, три пъти М. и бившият й съпруг да посещават дядо му К.. Не бил виждал свидетелят А. К. да говори с дядо му З. изобщо. Къщата не била поддържана след смъртта на працядо му К. и на прабаба му Л.. Към настоящия момент нямали достъп до тази къща.

Ответницата Б. К. по реда на чл. 176 ГПК заявява, че след смъртта на баща й през 2007 г. се била прибрала и намерила затворена къщата и била направила опит да влезе в къщата, за което й бил помогнал нейния кръвен брат З. Я.. Знаела за дарението направено от баща й в полза на племенницата й М. и се била чувствала обидена, поради което била заминала за И.. Къщата била ипотекирана и в нея не живеел никой. Дарението било направено с цел баща й да получи грижи и финансова помощ, но след като не ги бил получил искал да го отмени. Майката на М. И. била поставила ключовете и веригите на имота. Били го владеели и били възпрепятствали да имат достъп до имота. М. дори я била удряла на улицата, поради което й била продала нейната част от къщата срещу 10 000 лв.

Видно от показанията на разпитаната по делото свидетелка И. К., която е майка на ответницата М. Я. същата познава З. Я. и знае, че той бил осиновен, тъй като нейната свекърва Л. и свекърът й К. имали три деца, а другите не са имали деца. Децата били

съпругът ѝ И., Б. и З., а братът на свекъра ѝ бил А., който бил кмет на селото и имал съпруга П.. Двата били починали преди свидетелката да отиде да живее там. Те били осиновили З., което не било крито от тях. Б. не била гледала родителите си, а тя ги била гледала. З. бил ползвал имота на А. и сега ишците били ползвали същия имот. Дъщеря ѝ била владяла имота на свекъра ѝ и на свекървата ѝ, но била в чужбина. Тя също не могла да се грижи за имота, тъй като 15 години била пътувала от с. С. до с. Г. Б. за да гледа свекъра ѝ преди да умре. Била в брак от 1960 г. и цялото село било знаело, че той бил осиновен. Нейните свекър и свекърва също ѝ били казвали, че е осиновен. Преди 2,3 години били направили ремонт на долния етаж, а дъщеря ѝ от 5 години била в Г. и си била идвала веднъж миналата година. Внучките ѝ били ходили в имота от време на време, а зет бил косил имота. Преди Г. дъщеря ѝ била в САЩ, около година и половина, а после си била дошла за кратко в България. Имотът бил заключен до имота достъп имал зет ѝ и внучките ѝ. Ишците нямали ключ и достъп до имота. Била живяла в с. Г. Б. от 1960 г. до 1972 г., когато се били преместили в с. С.. Била познавала лично З..

Видно от показанията на разпитания по делото свидетел К. съпруг на ответницата М. Я. същият заявява, че познава З. и че същият бил син на А.. З. смятал А. за свои баща и не бил имал претенции към имота на К.. Бил чувал, че З. бил осиновен от А. и от П.. З. бил живял в имота на А., където били живеели неговите дъщери и неговата съпруга. В момента имотите на Л. и на К. ги била стопанисвала М.. Същата била живеела в чужбина и той и децата им се били грижили за имота. Никой не ги бил гонил от имота, нито го бил ограждал. Били се развели с М. през 2006 г., като по време на брака им не били живеели в с. Г. Б., като той бил разбрал наскоро, че З. бил осиновен от близки и роднини на М.. Често били посещавали имота по време на брака им.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели като кореспондиращи със събрания по делото доказателствен материал, като всеки свидетел възпроизвежда свои лични и непосредствени възприятия независимо от своята заинтересованост от изхода на спора, тъй като свидетели са близки роднини на страните по делото.

Ишците също са давали обяснения по реда на чл. 176 ГПК, като ишцата В. З. М. е заявила, че баба и дядо ѝ са Л. и К.. Не знае за отношенията между баща ѝ З. и А., тъй като последният бил починал млад. Не знае З. А. да е бил осиновен, нито кой ползва имотите на А. Я., нито знае кой е приел наследството му. Ишцата В. З. Я. също заявява, че не знае баща ѝ да е бил осиновен. Приема за свой дядо К.. В акта за раждане на баща ѝ били записани неговите родители. Не знае какви са били отношенията на нейния баща с А. Я.. Не знае кой ползва имотите от наследството на А. Я., нито дали някой е приел неговото наследство. Ишцата Ц. И. Я. заявява, че припознава за свои свекър и свекърва Л. и К.. Свекърва ѝ била казвала, че има три деца и желае всичко да се раздели по-равно между тях. Свекърва ѝ не била съгласна свекър ѝ да припише имота на внучка му М.. Отношенията им се били развалили заради И.. Не знае, че съпругът ѝ бил осиновен. Не знае дали А. Я. има наследствени имоти и кой ги ползва.

Приложените по делото удостоверения за наследници представляват официални свидетелстващи документи, които се ползват с материална доказателствена сила съгласно чл. 179, ал. 1 ГПК относно удостоверените факти. Тази доказателствена сила може се прецени и с оглед предвидената в закона процедура по издаването му и с оглед вероятността вкл. след извършена от длъжностното лице проверка в регистрите на населението в удостоверението да не бъдат вписани всички наследници по закон, респективно правилността му. Поради това в практиката се приема, че наличието на удостоверение за наследници не изключва възможността, верността на съдържанието да бъде проверена и съобразно всички останали представени по делото доказателства относно релевантните факти и обстоятелства, за което се приема, че е необходимо и с оглед разпоредбата на чл. 75, ал. 2 ЗН (решение № 234/18.05.2012 г. по гр. д. № 1108/2011 г. на I ГО на ВКС). По делото е направено изрично оспорване на правата на наследодателя на ишците З. Я., досежно качеството му на наследник на своите родители по произход, поради което са изпълнени

условията, установени в съдебната практика ([Решение № 119/15.11.2016 г. по гр. д. № 879/2016 г. на Второ ГО на ВКС](#)) за преценка на верността на удостоверяването заедно с всички доказателства по делото.

С оглед на обсъдените в цялост писмени и гласни доказателства съдът приема, че достоверни са удостоверенията за наследници от 03.12.2021 г. по отношение на наследодателите Л. Т. М.ова и К. Я. М.ов.

Съдът въз основа на така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

По исковете с правна квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК:

В тежест на ишците е да докажат правния си интерес от предявяване на исковете, както и че са собственици на посочените от тях идеални части от процесния недвижим имот на твърдяното правно основание- наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация, като докажат, че са наследници на З. А. Я., който от своя страна е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, който са били собственици на имота по давност и дворищна регулация. Ишците имат правен интерес от предявяване на положителен установителен иск, тъй като с действията си двете ответници М. Я. и Б. К. са отrekli съществуването на правата им върху техните идеални части от процесния недвижим имот. Те видно от приложената по делото съдебна спогодба са извършили делба на процесния имот помежду си без да вземат предвид претендираното от ишците право на собственост върху общо 1/6 ид.ч. част от имота за трите ишци.

В тежест на ответницата е да докаже възражението си, че наследодателят на ишците З. А. Я. е бил осиновен от своя чичо А. Я., поради което не е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова.

За да бъде даден отговор на спорния въпрос между страните, а именно дали наследодателят на ишците З. А. Я. е бил осиновен и дали е имал качеството наследник на неговите родители по рождение, за да се обоснове придобивното основание на правото на собственост върху идеални части от имота твърдяно от ишците, а именно наследствено правоприемство от своя наследодател З. А. Я. е нужно да се проследи развитието на института на осиновяването в българското семейно право в частта относно неговите видове.

Видно от представеното удостоверение за раждане наследодателят на ишците З. К.ов Я. е бил роден на 26.01.1941 г. като за негови родители са посочени Л. Т. М. и К. Я. М.ов. Удостоверението за раждане е било издадено на 31.07.1973 г. въз основа на акт за раждане № 6 от 31.01.1941 г. Видно от представеното удостоверение за идентичност на лице с различни имена З. А. Я. и З. К.ов Я. са едно и също лице. Видно от акт за раждане № 6 от 31.01.1941 г. З. К.ов Я. има за свои родители Л. Т. М. и К. Я. М.ов. Видно от представения официално заверен препис от Държавен вестник, бр. 89 от 18.04.1946 г. в неговия неофициален раздел е публикуван диспозитива на Определение №222 от 02.03.1946 г. по ч.гр.д. № 254/1946 г. на второ гражданско отделение на Софийски Областен съд, като същото е приложено по делото и от него се установява, че на основание чл. 43 от Закона за извънбрачните деца и осиновяванията е било допуснато осиновяването на З. К.ов Я. на 6 години от А. Я. М.ов и от П. А.ова Я..

Осиновяването е правен акт, по силата на който между две лица се създава правна връзка, подобна на връзката между родител и дете. Осиновяването следователно е правоотношение, възникнало въз основа на волеизявление на съд, обективизирано в нарочен официален документ и съществуването му като правоотношение може да се основава само на съдебен акт, а не на фактически отношения между страните. Проследявайки възникването на нормативната уредба на осиновяването на територията на България, съдът приема, че до 1890 г., от който момент е в сила Законът за припознаване на незаконнородените деца, узаконяването и осиновяването им /ДВ, бр. 9/12.01.1890 г., в сила до 1940 г./, осиновяването е извършвано съгласно българските обичаи. С влизане в сила на този първи закон след Освобождението на България, отношенията свързани с осиновяването са придобили държавноправен характер. Формата за осиновяване е била уредена в чл. 39 от Закона за

припознаване на незаконнородените деца, узаконяването и осиновяването им /ДВ, бр. 9/12.01.1890 г., в сила до 1940 г./, където е било изрично посочено, че то се осъществява с определение на председателя на Окръжния съд и се обнародва в ДВ и в местните вестници.

Законът за припознаване на незаконнородените деца, узаконяването и осиновяването им /ДВ, бр. 9/12.01.1890 г., в сила до 1940г/ е отменен съгласно [чл. 54 от Закона за извънбрачните деца и осиновяването](#) /ДВ, бр. 267/26.11.1940 г., в сила до 09.09.1949 г./.

Форма за осиновяване е предвидена и в [Закона за извънбрачните деца и осиновяването](#) /ДВ, бр. 267/26.11.1940 г., в сила до 09.09.1949 г./, като в чл. 43 от закона е посочено, че то се осъществява с определение на околийския съдия, обнародвано в ДВ.

Законът за извънбрачните деца и осиновяването /ДВ, бр. 267/26.11.1940 г., в сила до 09.09.1949г/ е отменен с разпоредбата на [чл. 165 от Закона за лицата и семейството](#) /ДВ, бр. 182, в сила от 10.09.1949г/. Форма за осиновяване е предвидена и в [Закона за лицата и семейството](#) /в сила от 10.09.1949 г./, като в чл. 79, ал. 2 от същия е посочено, че то се осъществява с мотивирано решение на народния съдия. В настоящия случай процесното осиновяване на З. Я. се е осъществило по силата на Определение №222 от 02.03.1946 г. по ч.гр.д. № 254/1946 г. на второ гражданско отделение на Софийски Областен съд, като същото е приложено по делото и от него се установява, че на основание чл. 43 от Закона за извънбрачните деца и осиновяванията е било допуснато осиновяването на З. К.ов Я. на 6 години от А. Я. М.ов и от П. А.ова Я.. Към този момент е бил приложим [Закона за извънбрачните деца и осиновяването](#) /ДВ, бр. 267/26.11.1940 г., в сила до 09.09.1949 г./, като в чл. 43 от закона е посочено, че то се осъществява с определение на околийския съдия, обнародвано в ДВ. диспозитива на това определение е бил публикуван в Държавен вестник, бр. 89 от 18.04.1946 г. в неговия неофициален раздел, което се установява от приложения по делото заверен препис от Държавен вестник, бр. 89 от 18.04.1946 г. С оглед на изложеното съдът счита, че е била спазена предвидената в действалия към момента на осиновяването чл. 43 от Закона за извънбрачните деца и осиновяванията, тъй като то се осъществило с определение на околийския съдия, обнародвано в ДВ.

Следва да се посочи, че до изменението на чл. 81 ЗЛС (отм.); през 1961 г. българското право познава само т.н. непълно осиновяване, т.е. институтът на пълното осиновяване изобщо не е съществувал приживе на осиновителя А. Я. М.ов, който е починал на 17.09.1958 г. видно от приложеното по делото удостоверение за наследници и същият дори по предвидения в действащите тогава закони ред не би могъл да осинови наследодателя на ищите З. А. Я. при условията на пълно осиновяване. Със смъртта на осиновителя А. Я. М.ов на 17.09.1958 г. е било прекратено осиновителното правоотношение с осиновител починалия и осиновен З. А. Я.. До 1961 г. осиновяването по българското право е само непълно. То се е уреждало от [Закона за припознаването на незаконнородените деца, за узаконението им и за осиновяването](#) (отм.) и [Закона за извънбрачните деца и осиновяването](#) (отм.), а впоследствие

от [Закона за лицата и семейството](#) до 1961 г. С измененията в ЗЛС, в сила от м. юни 1961 г., непълното осиновяване е преуредено като пълно, като осиновеният е изцяло приравнен към родно дете. Установено е пълно осиновяване като единствен законов режим, приложим и към заварените случаи, а именно осиновяванията, съществуващи при влизане на новите разпоредби в сила, т. е. осиновявания, които не са били прекратени от съда и по които осиновителят и осиновеният са живи. Със Семейният кодекс от 1968 г., в сила от 22 май 1968 г., прогласява в чл. 105, ал. 1, че досежно заварените осиновявания се прилагат правилата на [чл. 54 СК](#), т. е. заварените осиновявания се считат като пълни осиновявания, при които връзките между осиновения и роднините му по произход се прекратяват и се заменят с нови такива между него и осиновителя. По изключение в [чл. 105, ал. 2 СК](#) (отм.) е създадена възможност осиновителят, осиновеният и родителите на последния в едногодишен срок да поискат за заварени осиновявания да се прилагат правилата на [чл. 55 СК](#) на непълното осиновяване, при което правата и задълженията между осиновения и неговите низходящи и роднините им по произход се запазват и съществуват едновременно с новосъздадените отношения между осиновения и неговите низходящи, и осиновителя. Възможността може да се упражни при условие, че заинтересуваните лица: осиновителят, осиновеният и неговите рождени родители, са направили искане пред съда, който е допуснал осиновяването, в законоустановения срок /вж. в този смисъл [Решение № 92 от 9.07.2015 г.](#) на ВКС по гр. д. № 7177/2014 г. и [Решение № 136 от 12.03.2009 г.](#) на ВКС по гр. д. № 5982/2007 г., II г. о., ГК /.

В съдебната практика е изяснено още, че под заварени осиновявания следва да се разбират тези, които не са отменени по някоя причина и при които осиновеният и осиновителят са живи. Дали рождените родители на осиновения са живи към този момент, е без правно значение за превръщането на осиновяването от непълно в пълно по силата на закона, защото разпоредбите на ЗЛС от 1961 г. за осиновителните правоотношения имат незабавно, но не и обратно действие - те не засягат вече придобитите към този момент права на осиновения от рождените им родители. Ако рождените родители са били живи при влизане в сила на посоченото изменение на ЗЛС, правата и задълженията между тях и осиновеният дете се прекратяват, с което се постига целта на закона - да се заздравя връзката между осиновения и осиновителя; в обратната хипотеза - ако наследството, останало от "естествените родители", е открито преди посочения релевантен момент, трансформацията на осиновяването не засяга вече придобитите права (вж. [Определение № 436 от 9.07.2015 г.](#) на ВКС по гр. д. № 2344/2015 г., I г. о., ГК, [Решение № 19 от 16.01.1992 г.](#) по гр. д. № 1134/1991 г., на ВС, I-во г. о., [Решение № 690 от 25.03.1963 г.](#) по гр. д. № 71/1963 г. на ВС, I I-ро г. о., [Решение № 1154/22.01.2009 г.](#) по гр. д. № 4755/2007 г. на ВКС, I-во г. о., [Решение № 481/06.12.2012 г.](#) по гр. д. № 1108/2011 г. на ВКС, I-во г. о.).

В настоящият случай се установи, че със смъртта на осиновителя А. Я. М.ов на 17.09.1958 г. е било прекратено осиновителното правоотношение с осиновител починалия и осиновен З. А. Я.. В случая не се касае за заварено осиновяване, тъй като не е изпълнено условието и осиновителят и осиновеният да са били живи. Съгласно действащата към момента на осиновяването правна уредба /чл.49 от Закона за извънбрачните деца и за осиновяването, обн.в ДВ бр.267 от 26.11.1940 г./ това осиновяване е било непълно, като съгласно чл.46 от същия закон по силата на него З. Я. е добил качеството наследник на осиновителите си А. Я. М.ов и П. А.ова Я. .

Това осиновяване е останало непълно /не се е трансформирало в пълно с изменението на

чл.81 от Закона за лицата и семейството от 1949 г. с Изв. бр.50 от 23.06.1961 г. и с приемането на чл.105 от Семейния кодекс от 1968 г./ поради следното: Според горепосочените разпоредби заварените непълни осиновявания се трансформират в пълни. В случая обаче осиновяването на З. Я. от А. Я. М.ов и П. А.ова Я. не е било заварено към 1961 г., тъй като към тази дата осиновителят А. Я. М.ов вече е бил починал /на 17.09.1958 г./. Следва да се отбележи, че такава трансформация не е настъпила, въпреки че осиновителката П. А.ова Я. е починала на 27.07.1982 г. /тоест след влизане в сила на чл.105 от СК от 1968 г./, тъй като още със смъртта на А. Я. М.ов през 1958 г. са настъпили последиците на непълното осиновяване. Независимо от факта, че осиновители са две лица, осиновителното правоотношение е едно и последиците от него настъпват след смъртта на единия от осиновителите, а не след смъртта и на двамата осиновители. В този смисъл е и практиката на ВКС, например решение № 19 от 16.01.1992 г. по гр.д. № 1134 от 1991 г. на ВС, Първо г.о., решение № 136 от 12.03.2009 г. по гр.д.№ 5982 от 2007 г. на ВКС, Второ г.о. и др.

Поради гореизложеното, тъй като осиновяването на З. Я. от А. Я. М.ов и П. А.ова Я. е останало непълно, съгласно чл.49 от Закона за извънбрачните деца и за осиновяването от 1940 г., като осиновеният си е запазил всичките си права и задължения спрямо семейството, към което принадлежи по рождение включително и правото си на наследник по закон на двамата си родители по рождение. С оглед на изложеното следва, че неговите родители по рождение след смъртта им имат като свои наследник по закон и сина им З. Я., които също има наследствени права по отношение на оставеното от двамата наследство.

С Нотариален акт за дарение със запазено вещно право на ползване вписан в Службата по вписванията като акт № 129, том пети, с вх. рег. №1590 от 16.05.2005 г. наследодателят К. Я. М.ов е прехвърлил своята $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния имот на ответницата М. Я..

Рождената му майка Л. М.ова е починала през 2006 г., като е оставила четирима наследници преживелия си съпруг К. Я. М.ов и три деца— Б. К. К., И. К.ов Я., починал на 25.02.2012 г. и наследодателят на ишците З. А. Я., починал на 24.09.2014 г., като на основание чл. 5, ал. 1 от ЗН и чл. 9, ал. 1 ЗН всеки един от тях е наследил по $\frac{1}{8}$ ид.ч. от процесния имот, тъй като в наследството на същата е останала нейната $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния имот $/\frac{1}{2} * \frac{1}{4}$ е равно на $\frac{1}{8}$ ./

К. Я. М.ов е починал през 2007 г. и е оставил трима наследници по закон като негови деца — Б. К. К., И. К.ов Я., починал на 25.02.2012 г. и наследодателят на ишците З. А. Я., починал на 24.09.2014 г., като на основание чл. 5, ал. 1 от ЗН всеки един от тях е наследил по $\frac{1}{6}$ ид.ч. от процесния имот, тъй като в наследството на двамата наследодатели е останала единствено $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния недвижим имот $/\frac{1}{8}$ придобити по наследство от майка им $+ \frac{1}{24}$ придобити по наследство от баща им $/\frac{1}{8} * \frac{1}{3}$ е равно на $\frac{4}{24}$ или на $\frac{1}{6}$ ид.ч./.. След смъртта на З. А. Я., починал на 24.09.2014 г. наследниците му и ишците по делото са придобили по наследство по $\frac{1}{3}$ ид.ч. от неговата $\frac{1}{6}$ ид.ч. от процесния имот или по $\frac{1}{18}$ ид.ч., тъй като на основание чл. 5, ал. 1 ЗН децата наследяват по равни дялове, а ишците В. З. Я. и В. З. М. са негови дъщери, а на основание чл. 9, ал. 1 ЗН съпругът наследява част равна на всяко дете, а ишцата Ц. И. Я. е негова преживяла съпруга.

С оглед на изложеното ишците успяха да докажат че са собственици на посочените от тях $\frac{1}{6}$ идеални части от процесния недвижим имот на твърдяното правно основание-наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация, като доказаха, че са наследници на З. А. Я., който от своя страна е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, в качеството си на техен син, по отношение на който е било прекратено непълното осиновяване със смъртта на единия му осиновител А. Я. М.ов през 1958 г. и той никога не е губил наследствените си права по отношение на двамата си родители, които са били собственици на имота по давност и дворищна регулация, което безспорно се установява от приложените по делото и неоспорени от страните нотариален акт за право на собственост

върху недвижим имот, издаден на основание обстоятелствена проверка № 10, том IV, дело № 1010/1971 г., съставен на 12.06.1971 г., нотариален акт № 53, том IV, дело № 1100 от 29.06.1971 г. и нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по регулация № 121, том VII, дело № 3252 от 18.10.1994 г.

По исковете с правна квалификация чл. 108 ЗС:

В тежест на ишците е да докажат, че са собственици на посочените от тях идеални части от процесния недвижим имот на твърдяното правно основание наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация, като докажат, че са наследници на З. А. Я., който от своя страна е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, който са били собственици на имота по давност и дворищна регулация. Ишците също така следва да докажат, че ответницата е установила фактическа власт върху имота, надхвърляща обема на нейните права от собствеността, и с това е нарушила владението на ишците върху притежаваните от тях идеални части.

В тежест на ответницата е да докаже, че е владяла целия имот на валидно правно основание. Съгласно ТР № 3/2020 г. от 05.01.2022 г. при иск по чл. 108 ЗС, предявен от съсобственик срещу друг съсобственик за идеална част от съсобствен недвижим имот, съдът може да уважи искането за предаване владението върху претендираната идеална част, когато ответникът е установил фактическа власт върху имота, надхвърляща правата му и с това е нарушил владението на ищеца.

Съдът приема по изложените съображения, че ишците успяха да докажат, че са собственици на посочените от тях общо 1/6 идеални части от процесния недвижим имот на твърдяното правно основание наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация, като доказаха, че са наследници на З. А. Я., който от своя страна е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, който са били собственици на имота по давност и дворищна регулация.

Ишците успяха да докажат, че ответницата е установила фактическа власт върху имота, надхвърляща обема на нейните права от собствеността, и с това е нарушила владението на ишците върху притежаваните от тях идеални части. Видно от кредитираните от съда показания на разпитания по делото свидетел И. процесната къща с двор не била достъпна, тъй като била оградена с вериги и катинари и била съседна на тяхната къща. Предполага, че катинарите на къщата ги е поставила ответницата М. Я.. Последните няколко години не бил живеел никой в къщата, а преди това през 2017 г. имотът бил отдаден под наем на италианец срещу 300 лв. на месец. Били правени опити от баба му и дядо му да влязат в имота, но били срещали физическата съпротива на М. Я. през 2018 г. Дядо му К. му бил разказвал, че имал уговорка с нея да го гледа докато бил жив и й бил преотстъпил дял от къщата, но впоследствие тя била изчезнала някъде, като била напуснала страната и била отишла да работи в чужбина. М. през 2017/2018 г. била заявявала пред съседите, че имотът бил нейн. Те нямало как да влязат в имота, тъй като същият бил заключен с катинари. Майка му и баба му към момента нямали ключове от имота и нямали достъп до същия. Дъщерята на М. била правила сбирки, но това се било случвало еднократно преди три-четири години. Предполага, че през 2017-2018 г. М. била в селото, но той лично не я бил виждал. През 2018-2019 г. бил живял наемателят в имота. Преди имотът през 2017 г. да бъде заграден не били възспирани да влизат в него. Видно от кредитираните от съда показания на свидетеля К. в момента имотите на Л. и на К. ги била стопанисвала М.. Същата била живеела в чужбина и той и децата им се били грижили за имота. Никой не ги бил гонил от имота, нито го бил ограждал. Видно от показанията на разпитаната по делото свидетелка К., която е майка на ответницата М. Я. имотът бил заключен и достъп до същия имал зет й и внучките й. Ишците нямали ключ и достъп до имота.

Съдът намира, че от събраните по делото гласни доказателства по безспорен начин се установи наличието и на втората предпоставка – процесния имот се намира изцяло във фактическата власт на ответницата М. Я. от 2017 г., когато същата е отдала под наем целия имот на трето лице и е започнала да не допуска в имота бабата и ишцата по делото Ц. Я. на

свидетелят И., като дори и била оказвала физическа съпротива. Била поставила катинари и вериги на целия имот и не била допускала ишците в него. Последните нямали ключове за имота и им бил изцяло невъзможен достъп до имота. В момента имота се намира изцяло във владението на ответницата М. Я., която е в чужбина, но е поверила стопанисването на същия на бившия ѝ съпруг свидетелят К. и нейните дъщери.

По този начин се възпрепятства правото на останалите съсобственици на имота, да осъществяват в пълен обем правото си на собственост съобразно идеалните им части чрез безпрепятствено, неограничавано и незатруднявано от никого владение върху имота. Поради това съдът приема, че е налице и втората предпоставка за уважаване на иска по чл.108 от ЗС по отношение на процесния имот – имота се държи от ответницата М. Я., осъществяваща фактическа власт върху него по начин възпрепятстващ ишците да упражняват своето право на собственост като владеят и ползват съсобствения имот съобразно идеалните им части. Налице е и третата предпоставка – ответницата М. Я. държи целия съсобствен имот без правно основание. Същата е придобила $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния имот на основание извършено в нейна полза дарение от нейния дядо обективизирано в нотариален акт за дарение със запазено вещно право на ползване, вписан в Службата по вписванията като акт № 129, том V, вх. рег. № 1590 от 16.05.2005 г. по силата на което К. Я. М.ов е прехвърлил своята $\frac{1}{2}$ идеална част от процесния УПИ, заедно с построената в имота жилищна сграда, застроена на площ от 71,60 кв.м. и заедно с паянтова постройка на ответницата М. И. Я.-К.а. С нотариален акт за покупко-продажба със запазено вещно право на ползване, вписан в Служба по вписванията като акт № 114, том 2, вх. № 512 от 01.03.2011 г. И. К.ов Я. е прехвърлил на М. И. Я.-К.а $\frac{1}{4}$ идеална част от имота, като по този начин М. И. Я. става собственик на $\frac{3}{4}$ идеални части от процесния недвижим имот. С решение от 28.05.2015 г. по гр.д. № 7159/2014 г. на РС-Перник е било допуснато извършването на делба на процесния имот между Б. К. К. и М. И. Я. при делбени квоти- по $\frac{1}{4}$ идеална част за Б. К. К. и по $\frac{3}{4}$ ид.ч. за М. И. Я.. С определение от 18.01.2016 г. по гр.д. № 7159/2014 г. на РС-Перник е била одобрена постигнатата между Б. К. К. и М. И. Я. спогодба за делба на процесния имот, като същият е бил поставен в индивидуален дял на М. И. Я., която се е задължила да заплати на Б. К. К. в срок от 20 дни сумата от 10000 лева за уравниване на дяловете. Въз основа на тази спогодба М. И. Я. се е снабдила с нотариален акт за собственост на недвижим имот, вписан в Служба по вписванията- гр. Перник, като акт № 169, том 4, дело № 421 от 17.03.2016 г., с който е била призната за собственик на имота, след което с нотариален акт, вписан в Служба по вписванията като акт № 141, том 1, дело № 1556 от 12.08.2016 г., е учредила договорна ипотека върху целия имот в полза на „Юробанк България“ АД. След делбата от 2016 г. М. И. Я. единствена владее процесния имот и пречи на останалите съсобственици, каквито се явяват ишците по делото да си служат с него съобразно техните права. Одобрената от съда съдебна спогодба, обаче не се явява годно правно основание, тъй като същата на основание чл. 75, ал. 2 ЗН се явява нищожна, тъй като делбата е била извършена без участието на част от сънаследниците, каквито се явяват ишците по делото и е изцяло нищожна.

С оглед изложеното, съдът намира, че са налице и трите кумулативни предпоставки, визираны в разпоредбата на чл.108 от ЗС, обуславящи основателността на предявения ревандикационен иск по отношение на идеалните части на ишците от процесния имот, равняващи се на общо на $\frac{1}{6}$ ид.ч. поради което същият следва да бъде уважен.

По исковете с правна квалификация чл. 75, ал. 2 ЗН:

Съгласно чл. 75, ал. 2 от ЗН неучастието на някой от сънаследниците при извършването на делбата води до нейната нищожност изцяло.

Когато едно лице твърди, че без него е извършена делба, то би трябвало да се легитимира и да докаже материалното си право, че е участник в съсобствеността. Доказването на това положение следва да стане в исково производство, в което да се изясни дали претендиращото права лице действително е участник в съсобствеността. В това производство се релевира и нищожността по чл. 75, ал. 2 ЗН.

В тежест на ишците е да докажат, че твърденията си за нищожност на делбата, че е

извършена без участие на някой от съсобствениците, като установят по делото претенциите си, че са собственици на посочените от тях идеални части от процесния недвижим имот на твърдяното правно основание- наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация, като докажат, че са наследници на З. А. Я., който от своя страна е наследник на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, който са били собственици на имота по давност и дворищна регулация.

Ишците имат правен интерес да установят нищожността на извършената съдебна делба обективизирана в съдебната спогодба от 18.01.2016 г. по гр.д. № 7159/2014 г. на ПРС между ответниците Б. К. и М. Я., тъй като същите имат качеството на сънаследници на общите наследодатели К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, като се установи по изложените съображения, че техния пряк наследодател З. Я. е бил също техен наследник и е следвало да участват в делбеното производство, а не са били конституирани като съделители. Съдебната делба е нищожна, тъй като в нея не са участвали всички сънаследници на общите наследодатели К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова, а именно ишците в настоящото производство и наследници на починалия син на К. Я. М.ов и Л. Т. М.ова З. А. Я., които се установи, че е бил непълно осиновен от чичо си А. М.ов, който е починал през 1958 г. и е запазил наследствените си права по отношение на неговите рождени родители, тъй като осиновяването е било прекратено преди 1961 г. и не съставлява заварено осиновяване, което да бъде трансформирано от непълно в пълно и да прекрати връзките на осиновения с неговите родители.

По искането на основание чл. 537, ал. 2, изр. 3 ГПК за отмЯ. на констативен нотариален акт за собственост на недвижим имот, вписан в Служба по вписванията- гр. Перник, като акт № 169, том 4, дело № 421 от 17.03.2016 г.

В ТР 11/13 г. на ОСГК на ВКС, досежно обвързващата доказателствена сила на нотариалния акт е прието, че констативен нотариален акт, с който се признава право на собственост върху недвижим имот по реда на чл. 587 от ГПК не се ползва с материална доказателствена сила по чл.179, ал.1 от ГПК относно констатацията на нотариуса за принадлежността на правото на собственост, тъй като такава е присъща на официалните свидетелстващи документи за факти, а констатацията на нотариуса за принадлежността на правото на собственост представлява правен извод след преценката на доказателствата, а не удостоверен от него факт. Този правен извод, направен в специално уредено от закона производство, завършило с издаване на нотариален акт по чл.587 от ГПК, легитимира лицето, в полза на което е издаден, за собственик, докато не се докаже обратното при оспорване на удостовереното вещно право от трето лице, имащо правен интерес да твърди, че титулярът не е собственик. С тълкувателното решение се приема, че при оспорване на признатото с акта право на собственост тежестта на доказване се носи от оспорваща страна, без да намира приложение редът на чл.193 от ГПК.

С констативен нотариален акт се установява принадлежността на правото на собственост върху недвижими имоти и всяко трето лице, което претендира правото на собственост, признато с констативния нотариален акт, или оспорва правата на ползващото се с този акт лице, може по исков ред да установи съществуването на удостовереното с нотариалния акт право за всички или само за част от имотите, посочени в нотариалния акт и с постановяването на съдебното решение, което със сила на присъдено нещо отрича правата на посочения в констативния нотариален акт титуляр, издаденият констативен нотариален акт следва да бъде отменен по реда на чл. 537, ал.2 от ГПК. ОтмЯ.та на констативния нотариален акт следователно е винаги последица от постановяването на съдебното решение, с което се отричат правата на титуляра на акта и като такава последица може да засегне констативния нотариален акт само до онзи обем от права, който е отречен със сила на присъдено нещо с диспозитива на решението по предявения установителен иск. Излагайки съображения, че констативният нотариален акт следва да бъде отменен по реда на чл.537,

ал.2 от ГПК, съдът формира воля за неговата отмяна само в онази част и само за онези имоти, които са включени в спорния предмет по предявения установителен иск. В този см. е Решение № 53 от 7.06.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3577/2016 г., I г. о.

С оглед на изложеното на основание чл.537, ал.2 от ГПК следва да бъде отменен нотариален акт за собственост на недвижим имот, вписан в Служба по вписванията- гр. Перник, като акт № 169, том 4, дело № 421 от 17.03.2016 г., до размера на признатата на ищцовата страна 1/6 ид.ч. от процесния имот, тъй като тези 1/6 ид. са включени в спорния предмет по предявения установителен иск.

По отношение на разноските

С оглед уважаването на предявените иски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответниците следва да заплатят на ищите разноски в общ размер на 3550 лв. съобразно представения списък с разноските по чл. 80 ГПК.

С оглед на изложеното съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено на основание чл. 124, ал. 1 ГПК по отношение на Б. К. К., ЕГН *****, от гр. П., ул. „Л.“ № **, че Ц. И. Я., ЕГН *****, В. З. Я., ЕГН *****, и В. З. М., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. С., бул. „Х. Б.“ № **, ет. * са собственици по силата на наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация на **общо 1/6 идеална част**, а всяка от тях по отделно на **по 1/18 идеална част** от Урегулиран поземлен имот с площ от 1350 (хиляда триста и петдесет) кв. метра, за който по действащия тогава регулационен план е отреден парцел VIII-225 (осми за имот с планоснимачен номер двеста двадесет и пет), в квартал 23 (двадесет и трети) по дворищно-регулационния план на село Г. Б., утвърден със Заповед № 2242 от 04.11.1993 г. на Кмета на Община Перник, при граници по скица: от изток - улица, от запад - парцел XV-218 и парцел XVI-217, от север парцел VII-226 и от юг – парцел IX-224, заедно с построената в поземления имот жилищна сграда, застроена на 71,60 (седемдесет и едно цяло и шестдесет) кв. метра, заедно с паянтова постройка.

ПРИЗНАВА за установено на основание чл. 108 ЗС по отношение на М. И. Я.-К.а, ЕГН *****, от гр. П., ж.к. „Т.“, бл. **, ет. *, ап. ** че Ц. И. Я., ЕГН *****, В. З. Я., ЕГН *****, и В. З. М., ЕГН *****, са собственици по силата на наследствено правоприемство, давност и дворищна регулация на **общо 1/6 идеална част**, а всяка от тях по отделно на **по 1/18 идеална част** от Урегулиран поземлен имот с площ от 1350 (хиляда триста и петдесет) кв. метра, за който по действащия тогава регулационен план е отреден парцел VIII-225 (осми за имот с планоснимачен номер двеста двадесет и пет), в квартал 23 (двадесет и трети) по дворищно-регулационния план на село Г. Б., утвърден със Заповед № 2242 от 04.11.1993 г. на Кмета на Община Перник, при граници по скица: от изток - улица, от запад - парцел XV-218 и парцел XVI-217, от север парцел VII-226 и от юг - парцел IX-224, заедно с построената в поземления имот жилищна сграда, застроена на 71,60 (седемдесет и едно цяло и шестдесет) кв. метра, заедно с паянтова постройка.

ОСЪЖДА на основание чл. 108 ЗС М. И. Я.-К.а, ЕГН *****, от гр. П., ж.к. „Т.“, бл. **, ет. *, ап. ** да предаде владението на Ц. И. Я., ЕГН *****, В. З. Я., ЕГН *****, и В. З. М., ЕГН ***** върху притежаваните от тях **1/6 идеални части**, а всяка от тях по отделно на **по 1/18 идеална част** от Урегулиран поземлен имот с площ от 1350 (хиляда

триста и петдесет) кв. метра, за който по действащия тогава регулационен план е отреден парцел VIII-225 (осми за имот с планоснимачен номер двеста двадесет и пет), в квартал 23 (двадесет и трети) по дворищно-регулационния план на село Г. Б., утвърден със Заповед № 2242 от 04.11.1993 г. на Кмета на Община Перник, при граници по скица: от изток - улица, от запад - парцел XV-218 и парцел XVI-217, от север парцел VII-226 и от юг - парцел IX-224, заедно с построената в поземления имот жилищна сграда, застроена на 71,60 (седемдесет и едно цяло и шестдесет) кв. метра, заедно с паянтова постройка.

ПРОГЛАСЯВА на основание чл. 75, ал. 2 ЗН нищожността на извършената между М. И. Я.-К.а, ЕГН *****, и Б. К. К., ЕГН *****, съдебна делба на Урегулиран поземлен имот с площ от 1350 (хиляда триста и петдесет) кв. метра, за който по действащия тогава регулационен план е отреден парцел VIII-225 (осми за имот с планоснимачен номер двеста двадесет и пет), в квартал 23 (двадесет и трети) по дворищно-регулационния план на село Г. Б., утвърден със Заповед № 2242 от 04.11.1993 г. на Кмета на Община Перник, при граници по скица: от изток - улица, от запад - парцел XV-218 и парцел XVI-217, от север парцел VII-226 и от юг - парцел IX-224, заедно с построената в поземления имот жилищна сграда, застроена на 71,60 (седемдесет и едно цяло и шестдесет) кв. метра, заедно с паянтова постройка, одобрена със съдебна спогодба обективизирана в Определение от 18.01.2016 г. на Районен съд гр. Перник, постановено по гр. дело № 07159/2014 г.

ОТМЕНЯ на основание чл. 537, ал. 2, изр. 3 ГПК нотариален акт за собственост на недвижим имот, вписан в Служба по вписванията- гр. Перник, като акт № 169, том 4, дело № 421 от 17.03.2016 г., до **размера на признатата на ищцовата страна 1/6 ид.ч. от процесния имот.**

ОСЪЖДА М. И. Я.-К.а, ЕГН *****, и Б. К. К., ЕГН *****, да заплатят на Ц. И. Я., ЕГН *****, В. З. Я., ЕГН *****, и В. З. М., ЕГН ***** сумата **от 3550 лв.**, съставляваща сторени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред ПОС.

Препис от решението да се връчи на страните чрез процесуалните им представители.

Съдия при Районен съд – Перник: _____